

*„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!”
„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”*

Az első gondolatom: mit is írhatnék róla, amit már, vagy még nem írtak le?

De többször átolvasva, arra a következtetésre jutottam, hogy a Főparancs minden nap mást kell, hogy mondjon nekem, mert új és más körülmények között kell megvalósítanom.

Ugyanakkor ámulatban ejtő összefoglalás. A legfőbb irányjelző, ha Isten közelébe akarok élni.

Tele buktatókkal!

Teljes szívből! Teljes lélekkel! Teljes elmével! Minden erővel!

Sajnos nem mondhatom el, hogy valaha is megvalósultak az életemben.

Elhatározások, törekvések, akarások – esetleg. S minden nap új kihívások!

Itt vannak a szegények és hajléktalanok. Velük se mindig tudok mit kezdeni. Van, amikor elintézem avval a gondolattal, hogy „maguknak köszönhetik”, s ekkor még gondolatban sem jutok odáig, hogy mit is kellene tennem. És ettől hol van még a cselekedet!

Jézus azt mondta, hogy szegények mindig lesznek veletek. Ez akár felhívás is lehetne számomra, hogy állandó gondolkodást és cselekvést kellene jelenteni az életemben.

És mi van a harmadik világgal?

Egy-két éve jöttek a migránsok, mint új kihívás és új feladat.

Ahányan vagyunk, annyi féltét gondolunk erről a problémaköréről.

A békesség kedvéért még a beszélgetést is kerüljük a témáról. Azokkal beszélgetünk róla – esetleg – akik hasonlóan vélekednek.

Jól van ez így? Elsősorban magamtól kérdezem.

Istenem!

Mennyi tennivaló, feladat még akkor is, ha csak felszínesen gondolom végig, hogy mit vársz tőlem.

Adj erőt Uram a tiszta gondolatokhoz. A gondolatokhoz méltó cselekvésekhez és a törekvések eredményeinek elfogadásához.

Benéné F. Éva, Budapest